

man ikke vel skal opstille Noget, som kan give Bekommende fuldgyldig Grund til at betragte den med mindre gunstige Dine, og noget Saa- dant, er det dog aabenbart, vil kunne skee, naar denne § 7 bliver staaende. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, — men jeg er ikke lovfyndig, og man vil der- for tilgive mig, dersom mit Foredrag maa skee ikke skulde være saa correct, som man kunde ønske det af en langt dygtigere Mand — at det er noget Misligt ved et Lovforslag, naar det er ligegyldigt, enten man stemmer for det eller imod det; men naar § 7 bliver staaende, saa synes det mig, at dette virkelig er Tilfæl- det; thi, dersom man stemmer for Loven, naar § 7 bliver staaende, saa siger man, at her indeholdes i de 6 første Paragrapher adskillige Regler, som vi ønske, at vedkommende Mini- ster skal følge, naar han udsteder Bevillinger til Salg, men, dersom han ikke vil bruge disse Regler, saa tillader § 7 ham at følge en ganske an- den Regel. Dersom man stemmer mod Loven, har man opnaaet det Samme; thi man har ved at udtale sine Ønsker i de 6 første Para- grapher tilkjendegivet Justitsministeren, hvilke Regler man ønsker, han skal følge, naar han udsteder Bevillinger, men han har da den samme Frihed, som han før havde. Jeg skal ende med et gyldent Ord, som den høitærede Justitsminister har udtalt under denne Dags Forhandling. Han har sagt: „Love skrives for at overholdes, men ikke for at omgaaes,“ men, bliver § 7 staaende, saa er det jo aldeles klart, at enhver Justitsminister kan, naar han vil, aldeles omgaae denne Lov, det vil sige, han kan handle, som om den aldeles ikke eksisterede.

Krabbe: Foreløbigt skal jeg blot tillade mig at bemærke, at den foregaaende Taler gjorde de 23 Endringsforslag altfor stor Vægt ved at tillægge dem alle lige megen Vægt; thi jeg troer nok, at over Halvdelen af dem er Redactionsforandringer, men forøvrigt er jeg fuldkommen enig med ham og de øvrige ærede Landstingsmænd, der have foreslaaet, at § 7 skulde udgaae. Det forekommer nem- lig ogsaa mig, at det er en Modsigelse at ville bibeholde Bevillinger, naar man vedtager en Lov, hvori Regler ere foreskrevne for Salget

af Bøndergods under Fideicommisser, fordi man finder, at det i en eller anden Retning kan være forbundet med Misligheder at søge det opnaaet ad Bevillingsveien; men Paragra- phen er ogsaa efter min Formening aldeles overflødig, efter at der nu er optaget Bestem- melser i Loven, der ere aldeles betryggende for Fæsterne og deres Familier, saa at den Ind- vending, der blev fremhævet ved Sagens første Behandling, at der ikke var taget tilstrækkeligt Hensyn for de Tilfælde, hvor Crectionsbrev- ene, tilfagde vedkommende Fæstere eller deres Børn visse Fordele, har tabt sin Betydning. Bevillingssystemet skal jo dog kun bøde paa Savnet af positive Lovbestemmelser. Naar en saadan Mangel ophører, saa er det jo over- flødigt at have Bevillinger, og det forekommer mig, at, naar man ved Siden af denne Lov ogsaa vil beholde Bevillingsystemet, saa er det omtrent det Samme som at give en An- viisning paa at omgaae Loven.

Ordføreren: Jeg skal kun tillade mig den Bemærkning, at mig forekom det ogsaa, efter de Forandringer, der ere foregaaede med det tidligere indbragte Lovforslag, at denne sidste Paragraph nu næsten synes at være overflødig, men jeg er dog ved at betragte Sagen fra en anden Side kommen til et mod- sat Resultat, idet der er megen Forskiel paa, om denne Lov indeholder nogle tvingende Be- stemmelser, eller alle tvingende Bestemmelser ere udeladte. Hvis Loven indeholdt tvingende Bestemmelser, da vilde det vist være aldeles upassende at slutte med en Paragraph, som tilintetgjorde alle disse, men det Modsatte er Tilfældet. Her er kun Tale om en Lov, som skal befordre frivillige Overenskomster om Fæs- tets Overgang til Selveieendom, og jo flere Veie, man kan udfinde til saadanne frivillige Overenskomster, desto tiltraadeligere forekommer det mig altid at være. Jeg har allerede un- der Sagens 2den Behandling udtalt mig om, hvor forskjellige Ansuelserne kunne være hos Besidderne om, hvilken Veie de ville følge, for at faae den nødvendige Bemyndigelse til at træde i Underhandling med Fæsterne om at aabne det Gode for dem, at de kunne blive Selveiere. Naar nu en Besidder foretrækker at søge Bevilling, istedetfor at tilkalde disse